

ikke sikker paa, at der ikke skulde Justitsministeriets Billigelse dertil. Jeg har søgt Oplysninger om denne Sag, men har ikke kunnet faa Svar paa mit Spørgsmaal om, hvor vidt en Mand kunde blive udnevnt til Direktør for Korselitze uden Justitsministeriets Billigelse. Maaske det ærede Medlem er sikker paa, at Justitsministerens Billigelse ikke skal indhentes, men det gør intet til Sagen. Disse to Mænd ere afgaaede Højreministre, som kendte General Bahnson ud og ind, kendte alle hans Transaktioner og Forhold; disse Mænd bære ganske det samme Ansvar. Vil det ærede Medlem endelig have Skylden væltet fra Højres Ministre over paa disse to Mænd — naa for mig gerne, det stiller jo ikke Sagen i noget som helst bedre Lys i nogen Henseende.

Det ærede Medlem har overhovedet ikke kunnet rokke et eneste Punktum eller en eneste Tøddel i hele den Fremstilling, jeg har givet, og jeg skal tillade mig ganske kort at berøre, hvorledes den Fremstilling oprindeligt er kommen frem fra min Side. Den kom frem paa den Maade, at der havde været en Ulykke nede paa Lolland-Falster, og jeg mente da, at de Folk, der vare skadelidte der, kunde faa Hjælp af denne Fond, som var samlet sammen ogsaa til Hjælp for stormlidte, vandlidte o. s. v. Jeg undersøgte Sagen og fandt en mærkelig Mangel i denne Fond, jeg fandt, at der var nogle Penge, der vare forsvundne. Saa var der et Medlem her af Tinget — ja, ikke her af Tinget, men et Medlem eller en Mand, jeg vil hellere bruge det Udtryk —, der gav mig Underretning om, hvordan denne Sag forholdt sig, og jeg kom derved under Vejr med, hvorledes adskillige af disse Penge vare gaaede tabt ved General Bahnsons Gaard. Jeg fremsatte denne Sag her i Tinget, jeg fremsatte den ganske nøgternt og ærligt uden at tage noget fra eller lægge noget til, uden at udtale nogen Art af Kritik over denne Sag, og det er, hvad der er sket fra min Side siden hen. Det ærede Medlem har den Dristighed at insinuere, at komme her og sige, at det er mig, som staar bag det ærede Medlem for Aarhus (Sabroe), og hentyde til private Samtaler, han har haft her og der. Jeg siger: hvad jeg taler med private om, hvad jeg taler med det ene eller det andet Medlem om her i Tinget, det er ganske uberettiget at bringe det frem, det ærede Medlem har kun at holde sig til, hvad jeg har udtalt offentlig her i Tinget eller paa andre Steder, og der kan ikke rokkes ved en Tøddel af, hvad jeg

har udtalt offentlig, det kan ikke siges i nogen Grad at være Spor af lumpen Forfølgelse mod denne Mand.

Jeg kan erkende, at det kan jo være kedeligt nok for General Bahnson, som nu er bleven en gammel, svagelig Mand; det kan være sørgeligt nok for den Mand paa sit Livs Aften at se, at der bliver rippet op i hele denne Sag, og det er ogsaa i og for sig ret kedeligt, at man skal omtale en Mand, som er død og ligger i sin Grav, men det er nu en Gang af den Slags Ting, som ikke kan undgaas. Historien gaar sin Gang, og den lader sig ikke rokke eller forandre af Hensyn til det ene eller det andet Medlem. Jeg for mit personlige Vedkommende har aldeles ikke til Hensigt at ramme General Bahnson økonomisk, for mig maa General Bahnson gerne beholde de Indtægter, han har, saa længe han lever, men jeg kan dog ikke lade være at gøre den Bemærkning, at det forekommer mig ret mærkeligt, at man siger, at han ikke kan afse nogen af sine Indtægter til Afdrag paa denne Gæld, fordi han har Gæld til andre Personer, som han først skal afvikle. Hvis jeg havde været Krigsminister og havde de militære Æresbegreber, som der ellers slaas paa fra Højres Side, vilde jeg sige, at var der noget, der var Æresgæld, som det gjaldt om at faa afbetalt, saa var det den Gæld, en Krigsminister skyldte til de fattige Invalidder. Det betragter jeg som Æresgæld fremfor Gæld til private Personer.

Det er ejendommeligt at se, hvorledes Højres Presse i disse Dage, hver Gang der sker en Embedsbesættelse, omtrent med en Skæppe Ærter søger at regne ud, om den og den Embedsmands Bedstemoder er en Halvkusine til en af Ministrenes Koner, eller naar f. Eks. den højtærede Trafikminister som øverste Leder af Jernbanevæsenet kører i den Kupe, han har Lyst til, saa søger at slaa det op til en Begivenhed, der gør denne Minister ganske uværdig til at beklæde sit Embede; saa sparer man ikke paa Sprogets allerstærkeste Udtryk overfor Ministrene inden for Højres Presse. I Modsætning til det har jeg ønsket at skrive et Blad af Højres Historie til Sammenligning, og om det ærede Medlem og hans Partifæller end gøre nok saa mange Krumspring og komme med nok saa mange Undskyldninger og Forklaringer, saa vil jeg garantere det ærede Medlem, at det staar fast, længe efter at det ærede Medlem og jeg ere gaaede ud af dette Ting. Det skal ikke blive glemt, at det er et Blad af Højres